

ка и, кое-то е още по-важно то было тъй свързано съ земя-та, що-то, щомъ понятіе-то за негово-то движение наченвало да са колебае, тосъ-часъ, без-минутно забавваніе, раждала са мысль за движение-то на земя-та. Много врѣме философъ-тъ са намѣрвалъ въ недоумѣніе, смущаванъ отъ сжмнѣ-нія, заобыколенъ отъ прѣдразсѣдцы и пристисихтъ отъ мѣчнотіи; но най-послѣ, като възлѣзалъ по-высоко въ всестранно-то обсежданіе на истина-та, той напустналъ земята, смѣло прѣминалъ прѣзь пространство-то и са спрѣлъ на слънце-то. Съ въображеніе, надарено съ най-необыкновенна сила, той принеслъ тамъ съ себе всички небесны явленія, които были толкови добрѣ познаты на око-то му, кога-то ты той глѣдалъ отъ земя-та. Тука му прѣстояла дълга върволица изслѣдванія. Той наченва най-напрѣдъ отъ своя-та сега далечъ отъ него земя. Нейна-та неподвижность исчезнала, той види какъ сега тя са носи по пространство-то по сжщя-та орбита, по коя-то нѣкогашъ са двигало слънце-то. Сжщы-тѣ съзвѣздія бѣлѣжатъ нейныя пѣтъ, сжщія періодъ на обръщеніе-то, сжщы-тѣ неравенства въ движение-то; всичко що слънце-то изгубило придобыла го земя-та.

До сега таквози измѣненіе было безъ особенны послѣдствія. Той сега обръща вниманіе-то си на планеты-тѣ, и прѣдъ очі-тѣ му са открыва най-прѣкрасна картина. Сложны-тѣ скитанія на планеты-тѣ, тѣхны-тѣ спирація, тѣхны-тѣ отстѣпателны движенія—всичко исчезнало, и това, че тѣ хармонически са носятъ около него. Земя-та, лишена отъ своя-та неподвижность; тръгнала по своя-та орбита, присѣединила са къмъ свои-тѣ сестры— планеты-тѣ, и прѣдала по голѣмо съвършенство на цѣла-та система. Колебания-та на Меркурія и Венера прѣсторили са въ правилны обръщанія, като са намѣрвали се пакъ най-близо до слънце-то; слѣдъ тѣхъ вървяла земя-та, послѣ Марсъ, Юпитеръ, и най-подиръ отъ всички Сатурнъ, далечъ въ пространство-то, полегка вървялъ по своя-та огромна орбита. Всичкы-тѣ са движали по едно и сжщо направленіе, и тѣхны-тѣ пѣтшица занимавали единъ и сжщи небесенъ поясъ.

Очарованъ отъ това прѣкрасно зрѣлище, философъ-тъ са обръща къмъ месеца. Да ли и нему не било тъй назначено да залови мѣсто мѣжду планеты-тѣ? Едно кѣсо изслѣдваніе открато негова истиненъ характеръ. Той не можалъ да бѣде планета, коя-то да са движи около слънце-то **вжтрѣ** въ земна-та орбита; зашто-то въ такъвъ случай въ него бихъ са забѣлѣжили сжщо таквизи спирація и стѣписванія, както у Марса, Юпитера и Сатурна. Неизмѣняемость-та на негова діаметръ, за наблюдателя на земя-та, присѣединена съ всички тѣзи съображенія, утвърдявала фактъ-тъ за второстепенность-та на негово-то значеніе; и както единъ любимецъ министеръ, кой-то придружава въ изгнаніе своя свалеиъ отъ прѣстола монархъ, тъй сжщо и вѣрныя мѣсяцъ са прилепилъ о земя-та и върви подыра ѳ въ нейно-то бѣгство прѣзь пространство-то.

Таквазъ е прѣкрасна-та система, коя-то създалъ великыя полскы астрономъ. Далечъ отъ да е съвършенна, тя была основана на истина; и макаръ много измѣненія, рано или късно, могло и трѣбало да произлезатъ въ нея, обаче плъень прѣвратъ никога не можалъ да поколебае нейно-то твърдо основаніе. По тѣзи теорія; като са приело слънце-то за центръ на движение-то, отстранили са най-забѣлѣжителны-тѣ неправил-